

Aquesta és la paràbola del vell eremita del desert de La Tebaida.

Era un home gran, que portava més de 30 anys vivint a la cova del Salm. Relativament a prop hi havia una font, que a ple estiu només donava un petit fil d'aigua. Els diumenges anava al monestir de Sant Sabas i oïa missa. Parlava molt poc, meditava molt, caminava més i el seu cor era harmeniós.

Un dia se li apropà un jove deixeble. Es va seure al seu costat i va estar una estona llarga en silenci; fins que el vell eremita el va mirar. El jove volia consultar-li el problema que des de feia temps el preocupava.

Hi ha un company a la comunitat que em provoca ira interna i voldria saber què em passa i per què?

El vell va restar callat una llarga estona amb els ulls tancats com adormit. El jove novici estava pendent de la resposta, que per fi va arribar pausada, lenta i en un to humil i veu baixa.

Fill meu, tu tens el problema, no ell.

El deixeble no entenia aquestes paraules, fins a cert punt li van semblar injustes. Com és, pensava, que no m'ha preguntat sobre el meu company ?

L'eremita que endevinava el que li passava pel cap i volent ser una ajuda per a ell, que començava el llarg camí espiritual, li diu.

Sempre que una persona et produeix ira interna, examina si l'estimes, si l'has perdonat i què series capaç de fer per ell. Fins que no tinguis misericòrdia d'ell, com Déu la té de tu, no et trauràs el dimoni de la ira.

Encara van estar junts molta estona sense dir res més. I quan ja queia la tarda el novici marxà a poc a poc, amb el cap baix, desert en dins.